

Af forfatteren til DEN SIDSTE SURA

ZOË FERRARIS SLØRETS BY

"Zoë Ferraris' anden roman mere end lever op
til forventningerne fra hendes storslåede debut-
roman, *Den sidste sura* ... kan stærkt anbefales!"

– The Guardian

roman mrs. robinson



SLØRETS BY



Zoë Ferraris

SLØRETS BY

Oversat af Brian Christensen

Mrs Robinson

SLØRETS BY

Originaltitel: *City of veils*

Copyright © 2010 by Zoë Ferraris

Oversat af Brian Christensen

© Dansk udgave: Audioteket A/S, 2011

Omslag: Eyelab.dk – Thomas Szøke

Bogen er sat med Garamond hos SIDE-1, Odense

Trykt hos Nørhaven

Korancitaterne i oversættelsen stammer fra
Ellen Wullfs oversættelse (Forlaget Vandkunsten 2006)

ISBN: 978-87-645-0502-3

1. udgave, 1. oplag 2011

Mrs. Robinson – en del af Audioteket A/S

1

Liget af kvinden lå på stranden. Senere ville han tænke på stedet som 'Evas grav', ikke den rigtige grav i Jedda, der blev jævnet med jorden i 1928 for at knuse enhver kult knyttet til hendes navn, og heller ikke den samme grav, man kørte over med bulldozer igen i 1975 for tydelighedens skyld. Denne mere besynderlige grav var en ganske anonym smal stribe strand nord for Jedda.

Den morgen havde Abu-Yussuf båret sit fiskegrej ned ad den lille skrænt til stranden. Han var en erfaren fisker, som foretrak denne aktivitet for fornøjelsens skyld frem for dens praktiske nytte, men en række afskedigelser på afsaltningssanlægget havde tvunget ham til at slå sig på fiskeri for at skaffe mad til sin familie. Abu-Yussuf var velsignet med sin mors hud, og selvom han havde været udsat for solen igennem hele sit 62 år lange liv, så han lige så frisk ud som en mand i fyrrerne. Han fyldtes med en overvældende glæde, da han nåede ned til det faste sand i strandkanten. Der var så sandelig værre måder at forsørge sin familie på. Han lod blikket glide hen ad stranden, og dér lå hun. Kvinden, som han siden hen ville tænke på som Eva.

Han satte sin grejkasse fra sig i sandet og gik forsigtigt hen mod hende, i tilfælde af at hun sov, i tilfælde af at hun ville sætte sig op, gnide øjnene og fejlagtigt tro, at han var en *djinn*. Hun lå på siden med sit mørke hår spredt ud

fra hovedet som tentakler på en giftig søanemone. Tangen på hendes *abaya*, overkjolen, lignede ved første øjekast en eller anden ækel gevækst. Den ene arm var bøjet ind under kroppen, den anden var nøgen og hvilede i sandet i en bønfoldende stilling, ligesom en sovende, der knuger en pude under et mareridt. Hånden var lemlæstet – den så forbrændt ud – og der var adskillige flænger på underarmen. Den sorte *abaya* var skubbet op om livet på hende, så hendes underkrop var nøgen, og de jeans, hun havde på inden under, var trukket ned om anklerne som lænker. Han rettede opmærksomheden mod den halvdel af hendes ansigt, der ikke var begravet i sandet. Dele af kinderne og læberne manglede. Det, der var tilbage af huden, var ophovnet og rødt, og hun havde frygtelige flænger hen over panden. Det ene øje var åbent og stirrede tomt og dødt ud i luften.

„*Bism’allah, ar-rahman, ar-rahim,*” begyndte han at hviske. Bønnen gled ud ad munden på ham, mens han lamslået og forfærdet så på kvinden. Han vidste godt, at han ikke burde kigge, for han ville nødigt have, at sådan et minde skulle brænde sig fast på nethinden, men det var nærmest umuligt at vende blikket bort. Hendes venstre ben var halvt begravet i sandet, men nu hvor han kom tættere på, kunne han se, at højre lår var dækket af snit, der var ujævne og buede som tamarindbælge. Resten af huden var unaturligt bleg og opsvulmet. Han var klar over, at han ikke skulle røre liget, men han havde lyst til at lægge noget over den blottede halvdel og give kvinden en sidste smule værdighed.

Han var nødt til at gå op på gaden igen for at få ordentlig dækning på mobilen.

Først kom politiet, derpå embedslægen og nogle kriminalteknikere. Abu-Yussuf stod og ventede på gaden, stadig med sin fiskestang i hånden og grejkassen solidt plantet

ved fødderne. Den unge betjent, der var ankommet til gerningsstedet som den første, behandlede ham meget venligt og kaldte ham 'onkel'. *Vil du have noget at drikke, onkel? En stol? Jeg kan godt hente en stol til dig.* De afhørte ham høfligt. *Ja, onkel, det er vigtigt. Tak.* Han holdt hele tiden kvinden inden for sit synsfelt, men undlod af høflighed at se på hende.

Mens kriminalteknikerne arbejdede, begyndte Abu-Yussuf at føle sig frygtelig træt. Han fornemmede, at han ville falde i en farlig søvn, hvis han lukkede øjnene, så han lod blikket glide ud over havet og lod tankerne glide endnu længere væk. *Eva.* Hendes rigtige grav var inde i byen. Det havde altid undret ham, at hun lå begravet i Jedda, mens Adam lå begravet i Mekka. Var de blevet uvenner, efter at de var blevet forvist fra Edens Have? Eller døde Adam, som så mange andre mænd, simpelthen bare først, så Eva havde strejft om alene bagefter? Hans bedstemor, Allah være hendes sjæl nådig, havde engang fortalt ham, at Eva havde været 180 meter høj. Hun havde set Evas grav som barn, før vicekongen havde jævnet den med jorden. Den havde været længere end hele hendes fars kamelkaravane.

En af teknikerne bøjede sig ind over liget. Abu-Yussuf vågnede af sine drømmerier og fik et sidste glimt af kvindens nøgne arm. *Allah tage imod hende.* Han bukkede sig ned efter sin grejkasse og mærkede kvalmen vælte op i sig. Han sank med besvær, så op ad gaden og begyndte så at gå med en energi, som han faktisk ikke havde. *Skal jeg hjælpe dig, onkel?* spurgte en anden betjent. Han var højere end den første og havde et ansigt som en marmorstatue, glat og stenhårdt. Betjenten gav ham ikke tid til at protestere, men tog fat under armen på ham, og sammen begyndte de at gå, et skridt ad gangen. Det blev nemmere for Abu-Yussuf at gå, da han forstillede sig, hvordan kæmpekvinden Eva

stavrede hen over byer, som var de dørmåtter. Hun kunne have taget denne strand i ét skridt. En skam, at nutidens kvinder var endt med at blive så små og skrøbelige.

2

24 timer tidligere

Der var så travlt i Al-Amir Imports garage og lagerhal, at larmen overdøvede Nayirs mobiltelefon, som bare fik lov til at ringe i hans lomme. Der var telte, der skulle rulles sammen, proviant, der skulle pakkes ned, og vand, der skulle måles af – for ikke at tale om, at GPS-systemet stadig ikke virkede. Mens de yngre Amir-brødre brokkede sig over sneen på skærmen på deres håndholdte computere, kom en assistent løbende hen til Nayir og fortalte ham, at tjenerne havde glemt at pakke salttabletter ned.

Nayir gik straks hen til den Land Rover, det drejede sig om – hans mobil ringede stadig løs – og rodede bagagerummet igennem efter de manglende tabletter. Han fandt duge og bestik, to kasser cigarer, en bærbar dvd-afspiller og en parabolantenne – ingen af tingene havde han godkendt til turen. Deltagerne kunne tage det med ud i ørkenen, som de havde lyst til, men parabolen var nu for meget af det gode.

„Tag den der ud,” beordrede han. „Lad være med at sige det til nogen. Bare gør det.”

„Hvor skal jeg gøre af den?” spurgte assistenten.

Sveden drev ned ad ryggen på Nayir. „Jeg er ligeglad. Bare sørg for, at de ikke opdager, at den mangler, før vi er taget af sted.” Han tog et lommelørklæde op af lommen og tørrede sig i ansigtet. Garagen var forsynet med aircondition, som de fleste ekstremt rige menneskers garager var,

men det gjorde ingen forskel. Varmen sivede ind overalt. „Og send en af tjenerne ud for at købe salt!” De her mænd skulle have deres daglige doser salttabletter, hvad enten de ville eller ej. Han ville ikke risikere, at de kom hjem på bårer og var døden nær på grund af dehydrering.

Nayir snupede en flaske vand og gik hen mod garageporten. Bag ham holdt 12 Land Rovere på rad og række. Hver enkelt blev kigget efter i sømmene af mekanikere og passet og plejet som fordums pashaer af vore dages ivrige slavearbejdere, der blev importeret fra Sri Lanka og Filippinerne. Alt sammen som forberedelse til en fem dage lang udflugt i ørkenen, så den mandlige halvdel af en stor og stinkende rig familie af tekstilimportører senere ville kunne prale over for deres venner og naboer med, at de havde skudt vilde ræve, spist omkring et lejrbrål og i det hele taget levet på feltfod i randområderne af al-Rub al-Khali-ørkenen. Turen skulle oprindeligt have strakt sig over to uger, men på grund af det store kaos af planer og aftaler – begge Amir-brødrene havde deres egen modeforretning at passe, investorer at behage og ansatte at hundse rundt med – var ørkeneventyret langsomt blev skåret ned til fem dage. *Fem*. Nayir talte dem inde i hovedet. Dag et og to: køre ud i ørkenen. Dag tre: pisse i ørkenen. Dag fire og fem: køre hjem igen.

Han kom til at tænke på forberedelserne til andre ture for længe siden, til langt mere ufremkommelige egne og i selskab med vigtigere mænd end dem her. Han huskede, hvordan man havde pakket sandsække og levende duer ned i forbindelse med arkæologiske udgravninger under ledelse af gamle dr. Roeghar og Abu-Tareq. „Hvorfor tager vi *sand* med ud i ørkenen?” havde Nayir spurgt dengang, da han var en dreng på otte år. „Så vi har ballast i tilfælde af storm,” havde dr. Roeghar svaret. Nayir havde ikke forstået ordet

‘ballast’ og måtte slå det op i sin onkels engelsk-arabiske ordbog. Da han til sidst havde forstået betydningen, så han den vilde, forblæste ørken så levende for sig, at han dårligt kunne styre sin begejstring. Men så var han kommet ud i den virkelige ørken, hvor der var så dræbende varmt, at han og de andre børn var nødt til at dække ansigterne til for første gang, indtage vand med faste mellemrum, som var det medicin, og mærke, hvilken ydmygende virkning salttabletter havde på fordøjelsessystemet.

Det år havde han gået med sit første par solbriller, og Abu-Tareqs datter, Raja’, havde drillet ham med, at han lignede en amerikaner, så derfor havde han taget dem af og aldrig gået med solbriller siden. Unge, smukke Raja’ med sine klare grønne øjne. Hun havde lovet, at hun ville gifte sig med ham en skønne dag, og han havde troet på hende til sin senere tavse beskæmmelse. Om dagen sov de ved siden af hinanden i hans onkel Samirs telt på en gammel halm-madras, der lugtede underligt grønt og kemisk. Forskellige apparater tårnede sig op over dem på sammenklappelige træborde. Han og Raja’ puttede sig altid ind til hinanden som tvillinger, ansigt til ansigt, med støv på kinderne og sand i håret. De flettede ben indimellem, og engang bandt han snore i håret på hende, mens hun sov, og fastgjorde derpå hele bundtet til sit eget hår med en længere snor. En gang imellem når de vågnede, opdagede han, at hendes fingre var viklet ind i hans hår, som var langt og tit blev filtret af vinden. De blev gerne vækket af vinden ved solnedgang og hørte, der kom liv i lejren, og den kølige aften lokkede dem udenfor. De glemte alt om sammenflettede fingre, når de løb ud for at lege.

Nu var det svært at forestille sig, at han engang havde været så tæt på en pige, tæt nok til at sove på samme madras og kalde hinanden ‘bedste venner’. Da Raja’ fyldte 11, blev

hun 'kvinde', og hendes mor klædte hende i et slør og sendte hende bort til sine søstre. Han så hende aldrig igen. Næste vinter fortsatte de dr. Roeghars udgravning uden hende, og Nayir blev snart moden nok til at skamme sig, når han undertiden stadig tænkte på hendes ansigt.

Nayir drak halvdelen af vandet i flasken og modstod lysten til at hælde resten ud over håret. Deres beduinguide, Abdullah bin Salim, stod lige uden for garagen uden at være generet af varmen. Han kiggede på trafikken på boulevarden. Han havde det samme udtryk i ansigtet, som når han betragtede al-Rub al-Khalis vinterlandskab – et eftertænksomt og udfordrende blik, der syntes at spørge: *Hvad har du at byde på i år?*

Han rynkede panden, da Nayir kom hen til ham. „Er du helt tryk ved det her?” spurgte Abdullah.

Nayir havde lyst til at minde ham om, at han stillede det samme spørgsmål hvert år, uanset hvilken slags mennesker de tog med ud i ørkenen. „Jeg må indrømme, at de ikke virker helt parate,” sagde han i stedet.

Abdullah svarede ikke.

„Bare rolig,” sagde Nayir, „jeg er sikker på, det nok skal gå.”

Abdullah holdt blikket rettet mod boulevarden. „Hvor kender du dem fra?”

„Gennem Samir. Han har kendt faderen i 12 år.”

„De er ikke beduiner. Det har de aldrig været. Det lyser langt ud af dem, at de engang har været *sharwaya*.” Fårehyrder, ikke 'rigtige' beduiner, hvis liv var knyttet til kameler. Det var en fornærmelse, men den havde Nayir også hørt før. De familier, som de tog med ud i ørkenen, fandt sjældent nåde for Abdullahs øjne. Og måske var det rigtigt nok, at de faktisk ikke kunne overleve i det landskab, som deres

forfædre havde beboet i 6000 år, men overordnet set var det nok, at de var parate til at gøre et forsøg.

Nayir nikkede høfligt. „Du har sikkert ret. Så lad os vise dem, hvordan rigtige beduiner lever.” Hans mobil ringede igen, og denne gang tog han den. Han lyttede tålmodigt til sin onkel, svarede et par gange og bad derefter de andre klare resten af forberedelserne, inden han skyndte sig hen til parkeringspladsen og sin Jeep.

3

Da Miriam Walker gik ned mod den bageste del af kabinen, kunne hun se, at det ville blive en lang, trættende tur til Jeddah. Flyet var proppet med ferierejsende. Der var alt for meget håndbagage til, at det kunne være i bagagehylderne, og alt for mange nervøse stewarder, som stædede op og ned ad midtergangen på jagt efter plads. Hun så ned mod sit sæde: 59C, omtrent en bowlingbanes længde væk. Hun mærkede den velkendte blanding af frygt og forventning. Hun glædede sig til at se Eric igen – hun havde været væk en måned – men bare det at gå ned ad midtergangen markerede, at hun vendte tilbage til en verden, hvor hun ville komme til at opholde sig inden døre flere uger ad gangen. Køen sneglede sig fremad, og hun skubbede lidt til dem foran, da hun var utålmodig efter at få spændt sig fast, som om sikkerhedsbæltet ville forhindre hende i at stå af flyet igen og vende ryggen til det hele.

Det viste sig, at Miriam havde fået plads ved siden af en mand. Man skulle tro, at flyselskabet Saudia havde regler om, at kvinder ikke blev placeret ved siden af mænd, som de ikke var i familie med, men det havde de åbenbart ikke. Manden så på hende med et megetsigende blik, da hun nærmede sig. Han havde en arabers mørke øjne og olivenfarvede hud, men en kraftig manke naturligt lyst hår. Kontrasten gjorde ham overraskende køn. Miriam

rødmede. Hun tog et skridt til siden og stod nu bag en høj mand med turban. Hun rettede langsomt og nonchalant ryggen og lod tungen glide over fortænderne. Et hurtigt blik fortalte hende, at manden stadig sad og kiggede på hende. Teknisk set be fandt de sig i New York, men hun kunne mærke Saudi-Arabien lægge sig over dem som et tæppe med hvert pust af tør luft fra airconditionanlægget. Hun strøg sig over håret og tænkte: *Nyd din sidste tid i frihed, krøltop.*

Hun lod sig glide ned i sædet og sendte ham et indøvet, hurtigt smil for at skjule en skæv fortand. Han hilste med et tilfreds udtryk i ansigtet. For ikke at komme i småsnak med ham rodede hun i sin håndtaske, gjorde et stort nummer ud af at stoppe den ind under sædet foran sig og brugte et par minutter på at undersøge indholdet i sædelommen. Her fandt hun en overraskende opmuntring: en silkepose med snørelukke, som en tidligere passager måtte have glemt. I den lå der en tandbørste, et stykke sæbe, en skildpaddekam og en lille flaske Calvin Klein-parfume. *Escape*. Hun grinede smørret.

Da flyet bakkede væk fra gaten, mærkede Miriam, at hun blev anspændt. *Ingen vej tilbage nu*. Hun var normalt ikke bange for at flyve, men det at skulle rejse til Saudi-Arabien havde gjort et eller andet ved hende. Da de buldrede hen ad startbanen, tog hendes instinkter over. Hun fik klamme håndflader, sved på panden og en trykken for brystet. Flyet ville aldrig få fart nok på til at kunne lette. Alle sad og stirrede på vinduerne og væggene, som rystede voldsomt. En bagagehylde sprang op, og jakker og en dåse kaffe faldt ned i hovedet på passagererne. Hun spurgte sig selv, hvorfor nogen dog tog kaffe med til Jedda.

„Vidste du,” sagde manden ved siden af hende, „at man på de gamle Saudia-ruter bad Muhammeds bøn for rejsende over højttalerne?” Han talte med tydelig amerikansk accent,

hvilket overraskede hende en smule. Hun havde troet, at han var araber.

„Jaså?” Hun lo nervøst.

„Endnu en forsvunden tradition.” Det virkede nærmest, som om han morede sig.

De mærkede, hvordan de blev trykket tilbage i sædet, da de lettede. En mand på den anden side af midtergangen begyndte at bande. Miriam havde lyst til at tysse på ham, men hun var fanget i en mellemting mellem bøn og håb om, at de ikke ville styrte ned. Med et ryk rettede flyet op. Det var, som om det standsede midt i luften og flød som en hvalros på toppen af en ballon. En vuggesang summede mekanisk i hovedet på hende. Det var midnat. Det sene tidspunkt kombineret med flyskrækken fik hende til at føle sig frygtelig træt. Den eneste måde at overvinde flyskræk på var at overgive sig til beruselsens sanseløshed, men der blev ikke serveret alkohol om bord på Saudia-flyene, og hun ville ikke mærke søvnens mørke favntag, før lyset i kabinen blev slukket. Hun lukkede øjnene og håbede, at det ville afholde sidemanden fra at indlede en samtale, men han trykkede på knappen for at tilkalde stewarden. *Pling*. Stewarden dukkede op med et irriteret udtryk i ansigtet. Sidemanden lænede sig ind over hende og kom næsten til at røre hendes bryst med skulderen. „Undskyld,” sagde han. Han bad om to tomme kopper.

„En til mig,” sagde han til stewarden, „og en til min veninde.”

Han tryllede to små flasker vin op af lommen. Miriams bryst snørede sig sammen.

„Du ved godt, at det er ...”

„Forbudt,” sagde han. „Ja, men hvad kan de gøre? Smide os af flyet?” Han smilede til hende, skænkede op i de to

kopper og stak flaskerne i sædelommen. Han rakte Miriam en af kopperne. Hun rystede på hovedet, men han insisterede. „Kom nu,” sagde han. „Det værste, de kan gøre, er vel at bede os om at hælde det i toilettet.”

Hun følte sig som en teenager igen og gjorde akkurat det samme, som hun havde gjort dengang. Hun tog imod koppen. „Tak,” sagde hun og tog en slurk. Det var en velkommen lindring. *Det værste, de kan gøre, er faktisk at anholde os og smide os i fængsel, når vi lander.*

„Første tur til Jedda?” spurgte han.

„Nej, min anden.” Miriam så tv’et blive tændt. På skærmen sås en stor pil, der pegede mod Mekka, og tidspunktet for næste bøn: om fem timer, lokal tid. En stewardesse kom med pakker med forskelligt udstyr til turen, fulgt af en steward, der bød passagererne på kaffe og dadler. Miriam skyndte sig at gemme koppen under klapbordet, men ingen af dem lod til at opdage noget eller tage sig af det. „Hvad med dig?” spurgte hun. „Er det din første tur?”

„Nej. Jeg hedder for resten Apollo.” Han sendte hende et drillende smil. „Apollo Mabus.”

„Flot navn,” smilede hun tilbage. „Jeg hedder Miriam.”

„Sporer jeg en sydstatsaccent?”

„Jeg er fra North Carolina.”

„Aha, jeg er fra New York.” Han sagde det på samme måde, som man siger ‘skakmat’. Hun tilhørte en laverestående art, der boede i en husvogn og levede af smelteost og majsgrød. Den ringeagtende bemærkning var så typisk, så forudsigelig, at det kunne være ren indbildning fra hendes side, men hun rødmede alligevel og forsøgte at glide af på stikpillen ved at tage en slurk af vinen.

„Og hvad arbejder du så med?” spurgte han.

„Jeg er doktor.” Hun lagde mærke til, hvordan hans ansigt stivnede, og kom frem til, at hun ikke brød sig så meget

om ham, som hun havde troet. Hun havde i hvert fald ikke tænkt sig at oplyse ham om, at hun havde en doktorgrad i musik. „Og hvad med dig? Du ligner en akademiker.”

Han hævede øjenbrynene. „Hvad mener du?”

„Jo altså, du kniber øjnene sammen, hvilket kunne tyde på, at du har glemt dine briller et sted. Og du har en stor vabel på langfingeren og blækpletter på tommelfingeren.” Han forsøgte at skjule sin forlegenhed bag et fornøjet ansigtsudtryk. Miriam begyndte at blive varm af vinen. „Men du virker ikke som tweedjakketypen, og du har nogle ordentlige overarme, så lad mig høre: Hvilken slags akademikere pumper jern?”

„Når man sidder meget bag et skrivebord, må man gøre noget for at få blodet til at dunke,” sagde han med et lummert smil. Hun syntes, det var plat sagt, og tog endnu en slurk vin.

„Og hvad skal du så i Saudi-Arabien?” spurgte hun.

Han hvilede albuerne på armlænene, og hun så til, mens han legede med urremmen ved at dreje den rundt om håndleddet en kvart omgang ad gangen. „Jeg er lektor i Mellemøststudier. Mit speciale er koranskrifter. Jeg er på studietur for at indsamle materiale.”

„Jaså.” Den første bølge af alkoholens virkning ramte hende, og hun følte sig lidt ør. Et eller andet på tv-skærmen fangede hendes blik, og hun så op og opdagede, at filmen, der blev vist på turen, var blevet censureret. Kvindernes arme og hår bevægede sig hen over skærmen som slørede grå pletter.

„Hvad med dig?” spurgte han. „Hvad skal du i Jedda?”

„Min mand har fået et fantastisk arbejde ...”

„Selvfølgelig.” Han afbrød hende med et smørret grin. „Jeg havde ikke regnet med, at du ville tage til Saudi-Arabien på egen hånd.”

Selvom hun de sidste fire uger havde beklaget sig højlydt til sine søstre, sin far, sine niecer og alle andre, der gad høre på hende, over, hvor forfærdeligt det var at være en holdt kvinde i Saudi-Arabien, følte hun sig pikeret.

„Jeg synes, det er meget flot af dig,” fortsatte han, „at affinde dig med at sidde og trille tommelfingre i Saudi-Arabien, så din mand kan pleje karrieren. Eller du gør det måske bare for pengenes skyld?”

„Begge dele,” sagde hun, så henkastet hun kunne. Det var ikke helt sandt. Eric havde sagt ja til stillingen som livvagt – eller snarere som ‘ledende sikkerhedsspecialist’ – selvom han først og fremmest havde uddannet sig som ingeniør inden for militæret. Han havde sagt, at han ikke gad det længere, men hellere ville prøve noget mere praktisk og spændende, men han kunne have arbejdet i sikkerhedsbranchen overalt. Hun var ikke meget for, at han havde valgt Saudi-Arabien, selvom det kun drejede sig om et år.

„Og hvor længe har I boet der?” spurgte Mabus.

„Et halvt år.”

„Imponerende,” sagde han. „De fleste kvinder holder ikke ud så længe. Vestlige kvinder, altså – og gør de det, er det ved hjælp af medicin. Men jeg går ud fra, I bor i det amerikanske boligkompleks?”

Miriam så på sin kop. „Nej.”

„Er det rigtigt? Det er usædvanligt. Har I en god chauffør?”

Hun spidsede læberne og rystede på hovedet. Det her var farligt territorium, og hun ledte desperat efter en smart måde at skifte emne på, men følte sig omtåget af vinen.

„Fortæl mig lige,” fortsatte han ufortrødent uden at ænse hendes ubehag, „hvad får du dagen til at gå med, når du ikke har lov til at forlade huset eller køre bil – ja, fandeme ikke engang kan køre en tur på cykel?” Han sagde det så højt,

at Miriam så sig omkring og forventede at blive mødt med fordømmende blikke. Ingen havde åbenbart hørt noget.

Hans spørgsmål havde udløst en velkendt følelse af selvmedlidenhed og undertrykt raseri, og nu svedte hun. Hun gad ikke blive mindet om, at hun var muret inde, og det var tarveligt af ham at spørge. Var han ude på at høre lidt klynkeri? Den fornøjelse ville hun ikke give ham.

Han brød hendes tavshed med en latter. Den virkede som en eksplosion, der fik adrenalinen til at suse gennem hende. „Det er et fint svar. Tavshed siger alt.” Så fik han et alvorligt udtryk i ansigtet. „Det er ikke noget sted for en kvinde.”

Miriam nikkede. Uanset hvad hun sagde, ville det bare fyre op under hans udfald.

„De hader kvinder,” sagde han og lænede sig ind mod hende. „De er bange for dem og hader dem. Og ved du hvorfor? Fordi kvinder er mere begavede fra naturens hånd og altid har haft magt over mænd.” Hun kunne lugte vinden i hans ånde, blandet med den skarpe, træagtige duft af hans aftershave. Den mindede hende om et indelukket soveværelse, lugten af mand.

„Der findes et gammelt muslimsk ordsprog,” fortsatte han, „som siger, at himlen vrirler med tiggere, mens helvede er fuldt af kvinder.” Hun så på ham med rynket pande. „Og du har ikke været gennem det værste endnu, tro mig.”

„Hvad mener du?” spurgte hun.

„Når du engang er parat til at vende tilbage til USA, mere end parat, vil du opdage, at din mand har forelsket sig i landet. Jeg har set det masser af gange før. Mænd elsker Saudi-Arabien lige så meget, som deres koner synes at hade landet. Hvis du virkelig vil bevare din mands kærlighed,” fortsatte han, „så mind ham om, at rettroende saudiere tror på ‘pligten til at distancere sig’ fra de vantro. Det vil sige, at

de har pligt til at holde sig på afstand af jer. De tror, at det at omgås vantro – det vil sige jer – faktisk fjerner et menneske fra religionens rige. De kan sagtens være gæstfrie over for din mand, byde ham på te og dadler, men de vil aldrig acceptere ham, ikke der. Det er det mest fremmedfjendske sted på jorden. I Koranen står der: *I, der tror! Tag jer ikke fortrolige venner uden for jeres egen kreds! De vil uafsladeligt gøre jer forvirrede.*”

„Jeg er da sikker på, at ...” *ikke alle tror det*, havde hun tænkt sig at sige, men det var, som om han vidste, at hun ville forsøge at moderere hans synspunkter, og han skyndte sig at afbryde hende.

„De siger, at Koranen er Guds ord,” sagde han. „Og alt, som står skrevet i den, er nøjagtig det budskab, der blev overleveret til profeten Muhammed. *Nøjagtig det samme*. Selvom det blev nedskrevet af mange forskellige mennesker – og oversat fra aramæisk. Men hul i det. De er så fandens stolte over, at ikke et eneste diakritisk tegn er blevet ændret i den hellige bog, siden den blev skrevet. Vidste du det?”

„På en måde,” løj hun.

„Og vil du virkelig sidde der og bilde mig ind, at de ikke er tilbagestående? Hvad hvis jeg kom og fortalte dig, at Bibelen var Guds ord, at den måde, den fremstår på i dag, er nøjagtig sådan som Gud havde tænkt sig, og at ikke en eneste ting er blevet ændret, ville du så tro på mig?”

Hun var godt irriteret på ham, men turde ikke sige noget af frygt for, at det ville provokere ham. Hun var bange for flere pinlige afbrydelser og et muligt raseriudbrud. Der var ingen, der kiggede på dem, men hun havde en følelse af, at alle i flyet lyttede. Hun tænkte mut, at selvom Apollo Mabus gik meget op i kvinders rettigheder, havde han fået hende til at klappe i lige så effektivt som enhver hånlig saudier.

Vinens virkning var aftaget med adrenalinsuset, og også

det var nu ved at fortage sig. Mabus talte videre. Han var ikke længere helt så vred, men han så det åbenbart som sin hellige pligt at sikre sig, at hun forstod, præcist hvor grusomt og tilbagestående landet var, og hvor dum hun var at finde sig i det, specielt for en mands skyld. Hun lod gardinprædikenen skylle hen over sig og spekulerede på, hvor al den vrede mon kom fra. Den underlige dobbelthed i hans udseende – halvt arabisk, halvt vestlig – lod ikke til at afspejle en tilsvarende spændende dybde i hans personlighed. Det virkede faktisk på en måde, som om han var blevet flad. Han var den todimensionelle udgave af en fordomsfuld amerikaner.

Hun tænkte på Eric, på hans vedholdende beundring for saudiarabisk kultur og islam, og hvor meget den var forstærket de sidste par måneder. Hun var flyttet til Saudi-Arabien med den forventning – blandet af håb og frygt – at han til sidst ville blive frastødt af landets intensitet, men hans kærlighed var tværtimod vokset.

„Jeg tror, du har misforstået noget,” sagde hun til sidst og afbrød Mabus midt i en sætning.

„Nå?” Han så forbavset ud.

Hun fik en knugende fornemmelse i maven og fyldtes af den forfærdelige frygt, man føler, når man netop har fremsat en påstand, som man ikke kan underbygge – i hvert fald ikke når man er en smule omtåget på grund af alkohol.

„Ja,” sagde hun, stadig uden rigtig at vide, hvordan hun skulle fortsætte, indtil ordene til sidst væltede ud. „Jeg tog ikke dertil for min mands skyld, men for min egen. Jeg ville se, hvordan andre mennesker lever. Jeg ville forstå det.”

„Og hvad forstår du så nu?”

Hun så på ham, måske lidt for skarpt. „At jeg ikke kan fordrage fanatikere.” Hun tog koppen, spændte hurtigt bæltet op og rejste sig. Hun bemærkede, at han så stødt ud.

Stewarderne var forsvundet, der stod ingen i midtergangen, og lyset var dæmpet. Miriam skyndte sig gennem den lille afdeling, hvor muslimske rejsende kunne bede, og fortsatte mod toilettet, hvor hun fumlede med foldedøren.

Hun låste døren, satte sig på toilettet og begravede hovedet i hænderne. Hjertet hamrede mod ribbenene. Hun masserede panden, til den holdt op med at dunke.

Vær nu ikke så dum. Hvad er der i vejen med dig? Han er jo bare en tosse. Hun rejste sig og kiggede på sit spejlbillede i aluminiumsdøren. Hun så lille, firkantet og trist ud i sin grå nederdel fra Penney's, der var lang nok til at være tækelig, og som nu havde en leverformet plet foran, hvor hun på uforklarlig vis havde spildt vin ned ad sig. Spejlbilledet var forvrænget, så hovedet var lillebitte og fødderne kæmpestore. Hun så ud, som hun følte sig: grim og hjælpeløs.

Hun tændte for hanen, plaskede vand i ansigtet og tørrede sig i et papirhåndklæde. Mr. Apollo. Hun ville ønske, at nogen sendte ham til månen. Hun så på sine hænder, og uanset hvor meget hun anstrengte sig, kunne hun ikke mærke Eric. Hun kunne knap nok huske hans ansigt, kun nogle generelle træk såsom hans hårfarve og formen på hans skuldre.

Mabus' ånde hang ved hende, men nu var det en sur lugt af gammel vin. Hun bøjede sig ind over vasken, skyllede munden, vaskede hænderne og glattede håret. Hun vaskede sig igen og igen, fordi det virkede beroligende, og fordi hun ville slippe af med vinlugten. Hun skulle trods alt tilbage til Saudi-Arabien.

Miriam følte sig besværet af sit sorte *niqab*-slør, da hun med håndtasken knuget ind mod brystet gik hen ad den smalle gang mod paskontrollen, mens mænd susede forbi hende i en tåge af hvidt. Mabus havde holdt øje med hende, da

de forlod flyet, så hun havde slået niqabben ned i håb om at undgå en ny samtale med ham.

To gange snublede hun i sin abaya, og anden gang stødte hun ind i en intetanende mand, der hvæsedes ad hende. Hun standsede. Lod dem bare fare af sted, indtil de alle sammen var kommet forbi, så hun kunne løfte niqabben og nyde den luksus, det var at have frit udsyn.

Der blev stille i gangen, og hun slog niqabben op. Udenfor var solnedgangens sidste lys ved at forsvinde fra himlen. Den kæmpestore Saudia-jet, der havde fløjet hende hertil fra New York, stod badet i et grønt skær fra lysene på forpladsen. Den var tre etager høj og trodsede tyngdekraften, ligesom Titanic engang havde ladet hånt om havets dimensioner.

Hun tog sin mobiltelefon op af tasken og tjekkede den for beskeder. Ingenting fra Eric. Hun håbede, at det betød, at han var sluppet fra arbejdet i tide og nu ventede på hende ved paskontrollen.

Hun fulgte med usikre skridt efter de andre smøleho-veder gennem en række tæppebelagte gange og kom ind i den enorme, skarpt oplyste paskontrol, hvor de rejsende stod i kø som forældreløse børn i et suppekøkken. Ud over moskéerne var det her et af de få steder, hvor saudierne kom i berøring med deres fremmedarbejdere – filippinske viceværter, egyptiske taxachauffører og indonesiske stuepiger.

Miriam stillede sig i kø til det, der tegnede til at blive en uendelig lang ventetid, og rettede på sine klæder – en sort abaya, et *hijab*-tørklæde til at dække håret, og en niqab i form af et enkelt, rektangulært stykke sort stof, som dækkede ansigtet. Det blev fæstnet bagom hovedet med en velcrolukning, men af en eller anden grund ville hendes aldrig blive siddende. Enkelte kvinder bar disse klæder med naturlig lethed og svævede gennem gaderne i perfekt rytme

med stoffets hvislende bevægelser. Blandt fremmede skar de sig nærmest tværs gennem vrimmelen. De vidste, at mænd ville vige for dem som hoffolk for en forbipasserende dronning, mens de ærbødigt passede på ikke at røre dem. Disse kvinder havde røntgenblik, de kunne se gennem sort, se fortovskanten forude, se teenageren komme ræsende gennem smøgen, se hver enkelt genstand i udstillingsvinduet til en gavebutik uden nogensinde at lette på sløret.

Og så er der kvinder som mig, tænkte Miriam. De, der nærmest hang fast i dragterne som plasticdukker i plastfolie på en varm sommerdag. De snublede af sted og måtte hele tiden rette på stoffet og fange hijabben, før den faldt på jorden. For ikke at tale om, at hendes niqab ikke havde nogen åbning til øjnene, men bare et tyndere stykke stof, som hun af og til kunne skimte store skikkelser igennem. Eric havde købt den til hende. Han havde ikke lagt mærke til detaljen med den manglende øjenåbning, før han var kommet hjem med den, og hun havde taget den på. Han var fløv, men morede sig samtidig og opfordrede hende til at betragte det som en slags solbriller. *Narrøv.*

Hun kom uvilkårligt til at smile ved mindet.

„Du *behøver* ikke at gå med niqab, Miriam,” havde han sagt. Det vidste hun godt, men til tider foretrak hun det faktisk. Den fik hende til at føle sig uforstyrret. Uanset hvad, så løste hun det øjeblikkelige problem ved ganske enkelt at trække stoffet ned, så det kun dækkede hendes næse og mund. Det betød, at panden ikke var tildækket, men det var bedre end ingenting.

En halv time senere skubbede hun sit pas ind under ruden af skudsikkert glas og tog modvilligt niqabben af, så pasbetjenten kunne se hendes ansigt. Hun følte sig pludselig blottet og mærkede de stirrende blikke fra mændene omkring sig. Til højre for hende gik et ægtepar gennem

kontrollen, og hun lagde mærke til, at kvinden ikke løftede sin niqab.

Betjenten sammenlignede længe hendes ansigt med fotoet i passet. Det burde ikke være så svært at få de to til at stemme overens, men hun ventede tålmodigt og mindede sig selv om, at han var i sin gode ret til at tage sit arbejde alvorligt.

„Hvor kommer De fra?” spurgte han og kløede sig under næsen.

„North Carolina, USA.”

„Hvornår rejser De tilbage til USA?” spurgte han.

Så hurtigt som muligt. „I januar.”

„Vil det være på ferie eller permanent?”

„Permanent.” Hun blinkede med øjnene. „Om Allah vil.”

Betjenten så op. „Om Allah vil.”

Han bladede de 24 sider i hendes pas igennem, kneb sig så om næseryggen og pustede luft ud ad næseborene.

„Mrs. Walker ...”

„Dr. Walker.”

„Mrs. Walker.” Han klappede passet i og stak det ud til hende. „De har ingen arbejdstilladelse. Jeg beklager, men De kan ikke komme ind i landet uden Deres ma ...”

„Min mand er her. Jeg er sikker på, han står og venter på mig på den anden side af kontrollen lige nu.”

Betjenten så vredt op på hende. „Og Deres ... *mand* ... hvem arbejder han for?”

„SynTech Corporation,” sagde hun og mærkede manden bagved i rækken stirre på hende. „Hans navn er Eric Walker. Han er i ...”

„Hvem er hans arbejdssponsor?” Betjenten vendte sig mod tastaturet ved siden af ham.

„Han hedder Mohammed al-Saeed.”

Betjenten tastede et eller andet og kiggede så på sin

computer i en evighed, hvorefter han rynkede panden. Han viste hende igennem med et lille kast med hovedet.

Hun var ikke i humør til at sige tak.

„Vær venlig at lægge Deres ejendele her.” Tolderen pegede på et bestemt sted på bordet. „Her,” gentog han. Miriam følte, at hun var med i en børnehaveleg, hvor man skulle teste hendes finmotorik. Tolderen kunne ikke være mere end 15. Han havde ikke ansats til skæg, og hans øjne havde en ungdommelig glans. Ikke desto mindre var der noget latterligt autoritært over ham, en arrogance, der ikke passede til hans alder. Hans AK-47 gled ned fra skulderen, og han trak den op igen, ligesom en kvinde retter på sin håndtaske.

Hun løftede sin kuffert op på bordet. Tolderen lynede den op, og efter en grundig undersøgelse bad han hende tage bøgerne op af den. Hun stablede dem på bordet, men han fejede dem ned i en plasticskraldespand og bar dem væk.

„Det er bare thrillere,” mumlede hun. Hun havde sørget for ikke at medbringe bøger med billeder af mennesker på omslagene, da de ville blive opfattet som anstødelige. Hun kunne have købt de samme bøger på det sorte marked her, men hun ville ikke bryde loven. Hun lukkede kufferten og låste den.

De tjekkede alt undtagen hendes håndtaske, en beige lædersag med et falsk Gucci-logo. Det var i virkeligheden en taske med toiletartikler, der gav sig ud for at være en håndtaske for at narre eventuelle tasketyve. Sine penge opbevarede hun i den ene sko. Da hun gik gennem metaldetektorerne, undrede hun sig over, at de ikke havde forlangt at undersøge den. Måske var de bange for at røre ved tamponer eller læbestift. Nu var hendes håndtaske også anstødelig, men hun holdt godt fast i den, da den var hendes sidste private bastion.

Miriam sukkede. *Du er der næsten.* Hun så ud over menneskemængden på den anden side af barrieren, men Eric var ikke at se nogen steder. Da hun gik hen mod ankomsthallen, gik det op for hende, at hendes hvide ansigt var synligt for alle mændene i lokalet. De mødte aldrig hendes blik, men ud af øjenkrogen kunne hun se, at de stirrede. *Nå, det er sgu bare ærgerligt.* Hvis hun tog niqabben på igen, ville Eric måske ikke kunne genkende hende.

Mellem hende og toldens hvide skillevægge var der kun én skikkelse – en uniformeret vagt, som kom gående med raske skridt. Han bar et automatgevær over skulderen, og selvom han så væk, indikerede hans bane, at han havde retning mod hende. Hun stivnede. Folk stirrede på hende fra den anden side af barrieren. Det så nærmest ud, som om vagten ville gå forbi hende, så hurtigt gik han, men i stedet tog han fat i hendes arm og trak hende med sig i forbifarten. Hun gjorde ikke modstand, men greb kufferten og halsede af sted ved siden af ham, overrasket over, hvor stærkt hans greb var.

„Hv-hvor fører du mig hen?” stammede hun og fik prompte et stumt svar, da han flåede en dør op i nærheden af paskontrollen. Hun så ind i et mørkt, deprimerende rum. Tre kvinder sad på metalstole derinde og så ud, som om de var visnet i varmen. Vagten skubbede hende ind i rummet, så hun snublede og tabte kufferten. Den landede på stengulvet, og sekundet efter smækkede døren i bag hende.

Kriminalkommissær Osama Ibrahim bøjede sig ind over bagagerummet på sin bil og rodede rundt efter sine arbejds-sko, samtidig med at han i smug så den gamle fisker køre væk. Han var ikke helt sikker på, at det var en god idé at lade ham køre af sted alene, for han havde virket temmelig rystet – og hvem ville ikke være det efter at have fundet et lig som det her? Men et eller andet ved den gamle mand havde vakt hans medlidenhed og mindet ham om, hvordan hans far ville have været, hvis han stadig havde levet.

Han huskede en stribe grønt lys og moskéens indre, der skinnede som en gylden glorie omkring dem. Medina, profetens grav, fred være med ham. Han hørte pludselig sin far hviske: *Du må ikke røre den, det er forbudt at tilbede graven, for det var Muhammeds ønske, sallā llahu'alayhi wa sallam.*

At forbinde mindet om sin far med et grusomt mordsted føltes respektløst, og han var fristet til at slå det hen som et stresset sinds lune, men dertil var det sket for ofte. Han havde arbejdet med mordsager de sidste fem år og set ikke så få lig, men hans far var det eneste menneske, han havde set dø. Det var den eneste gang, han rent faktisk havde været vidne til overgangen fra levende til død. Eller hvis han skulle være helt præcis, så var næste fase *barzakh*, den kolde søvn efter at den fysiske død er indtruffet, men inden ånden forlader kroppen, og englenerne Munkar og Nakir

kommer og udspørger den døde. Det var naturligvis fjollet, men han kunne godt lide at forestille sig det.

Han gik ned til sandet og følte sig nærmest nøgen uden Rafiq. Hans makker havde stadig tjenestefri. Han ønskede inderligt, at han på en eller anden måde kunne have taget Faiza med, men en kvinde havde ingen grund til at være her, og det ville bare have fået folk i afdelingen til at stille spørgsmål.

Stranden var spærret af i god afstand fra gerningsstedet, men på den anden side af afspærringsbåndene var der endnu større afspærrede områder, hvor kriminalteknikerne havde oprettet en interimistisk kommandocentral i en kassevogn. Politifolk summede højlydt rundt mellem patruljevogne og civile politibiler, som var parkeret på må og få op og ned ad vejen. Der var ikke særlig meget trafik her, især ikke så tidligt om morgenen, men de havde alligevel sat en vejspærring op for at holde nysgerrige væk.

Den gamle mand, der havde fundet den døde kvinde, havde omtalt hende som Eva, og nu kunne Osama ikke få det navn ud af hovedet. Det var underligt, men det sted, hvor Eva lå, virkede nærmest fredfyldt, selvom det vrimlede med politifolk. Han nærmede sig forsigtigt. *Bare det ikke er endnu en stuepige*, tænkte han. Kun kriminalteknikerens ansigt røbede, hvad han følte: en voldsom medlidenhed, som var det hans egen søster, der lå der.

Osama havde engang været meget stolt over landets mordprocent, da den var en af de laveste i verden. Han havde altid troet, at de strenge straffe havde den tilsigtede afskrækkende virkning. Men det var før, han kom ind i drabsafdelingen.

Antallet af mord var stigende, og mange af dem var så rystende, at han følte, at landet var i moralsk forfald. Sidste år havde en mand hugget hovedet af sin etårige nevø i et

supermarked for øjnene af drengens mor og en håndfuld kunder. Det var rent faktisk lykkedes ham at kappe hovedet helt af. Midt i frugt- og grøntafdelingen. Han havde været oppe at skændes med drengens forældre, som havde gjort ham vred, og det var så hans hævn.

Osama tvang sig selv til at se på liget. Det ringede ikke for hans ører, men det brutale ved mordet fik det til at prikke i huden på ham. Hendes hænder var voldsomt læderede efter en eller anden forbrænding. Han forestillede sig, at de var blevet dyppet i glohed olie. Huden var svullen, blæret og højrød. Året før havde politiet fundet et forbrændt kvindeligt i et kasseret køleskab i Al-Aziziya-kvarteret lige foran Ministeriet for Kvindeuddannelse, men det var ikke hans myndighedsområde, og han havde ikke selv set liget, men kun hørt, at det stadig ulmede, da man fandt det.

Det her var en anden slags rædsel. Osama satte sig forsigtigt på knæ ved siden af hende og passede på ikke at røre hende. Tidevandet skvulpede om hendes fødder og gennemblødte hendes jeans, som stadig lå trukket ned om anklerne. Man havde lavet sandbarrierer for at holde vandet tilbage, men det var kun for at gøre arbejdsbetingelserne bedre. At dømme ud fra ligets tilstand havde kvinden ligget i vandet et stykke tid.

Eva lå på siden. Den ene af armene var utildækket, og hånden var åben, som om hun bad om noget. Hendes skamferede ansigt var et mismask af væv og hud – fisk havde sikkert spist af det, men det var nu ikke til at afgøre med sikkerhed. Den nederste halvdel af hendes abaya var skubbet op om livet på hende. Et af ærmerne var flænget, og hijabben, som havde skjult hendes hår, var snøret om halsen på hende som en garrotte. Var hun blevet kvalt? Embedslægen, Ibrahim, stod og så på liget med et fjernt udtryk i øjnene.

„Hun er blevet skyllet op her til morgen,” meddelte han. „Der kommer mange mennesker her på stranden, og nogen ville have lagt mærke til det, hvis hun var skyllet i land i aftes.” Selvom embedslægen hed det samme som Osamas far, slog det tit Osama, hvor lidt de ellers havde tilfælles. Denne Ibrahim, der var buttet, blegfød i ansigtet og manglede det ene øre, havde kæmpet som en af Osama bin Ladens mujahedinere i Afghanistan i 1980'erne. Det respekterede politibetjentene ham for, men han kunne være kort for hovedet, grov og til tider direkte truende. Osama forsøgte at lade være med at føle sig som en grønskolling. Han var kun 30, afdelingens yngste vicekriminalkommissær, som Ibrahim yndede at påpege.

„Vandet er ret varmt,” sagde Osama. „Så hun døde vel for ... hvad? Syv dage siden?” Ibrahim skulede, så Osama spurgte: „Du har måske en anden mening?”

Ibrahim så vredt på ham. „Ikke før vi får skåret hende op.”

„Og dødsårsagen?” spurgte Osama.

Embedslægen skød hagen frem, et umiskendeligt tegn på irritation med det underforståede budskab: *Det fortæller jeg dig, når jeg ved det, og lad mig så få arbejdsro, for fanden.*

Osama måtte indrømme, at der var for mange muligheder. Hun var måske druknet eller forblødt på grund af de mange knivstik overalt på kroppen. Eller måske var hun blevet kvalt med hijabben. Hun var næppe død af brandsårene, men det kunne tænkes, at smerterne fra dem havde fået hende til at miste bevidstheden, så hun druknede, efter at nogen havde smidt hende i havet.

„De der brandsår ser ud til at være påført, før hun døde,” fortsatte Osama.

„Ja,” sagde Ibrahim. „Jeg har set værre,” tilføjede han nærmest som en eftertanke.

Osama var ved at give op. Han vidste, at lige meget hvilke

oplysninger han fik nu, ville de blive revideret senere hen. Ibrahim var altid anspændt på et gerningssted, især når der var kvinder indblandet.

„Og jeg gætter på, at hendes hænder er blevet dyppet i et eller andet,” sagde Osama. „Madolie måske?”

Ibrahim gik sin vej uden at svare.

Osama vendte sig om mod Majdi, der knælede i sandet et stykke derfra.

„Nå, hvad har kriminalteknikerne fundet til mig?” spurgte Osama.

Majdi kæmmede sandet med sin behandskede hånd. Hans briller var gledet ned ad hans svedige næse. Han så op, men som et barn, der ikke kan holde op med at lege, vendte han ivrigt tilbage til arbejdet. „Oppe ad stranden, et stykke bag dig, ligger der lidt af det sædvanlige strandaf-fald – cigaretter, flasker, flamingostykker – men ikke ret meget. Og jeg har ikke fundet noget her. Det lader ikke til, at der er blevet skyllet andet op sammen med hende.”

„Er du sikker på, at hun er blevet skyllet op?”

„Ja.” Majdi kiggede på liget, og Osama vidste, hvad han tænkte. *Er et vandopsvulmet lig ikke bevis nok for dig?*

„Tja, sikker kan man jo aldrig være,” sagde Majdi. „Jeg har allerede kontaktet kystvagten. De vil sende os de sidste to ugers havstrømsrapporter. Vi burde kunne finde nogen-lunde frem til, hvor hun blev smidt i vandet, men jeg kan ikke love noget.”

„Er der nogen form for legitimation på liget?”

„Nej,” svarede Majdi. „Der er ingen mobiltelefon, intet id-kort eller andet. Du har set, hvordan hendes hænder ser ud. Jeg har et lille håb om at finde fingeraftryk, men kun et lille.” Han rømmede sig og rystede på hovedet.

Osama mærkede en snigende frygt for, at det her var en sag om en savnet person. Sagerne drejede sig næsten altid

om kvinder – hovedsagelig stuepiger – som var stukket af fra deres arbejdsgiver på grund af dårlig løn, vold, seksuelle overgreb, psykisk terror eller i visse tilfælde *bare fordi*. Slaveri var blevet forbudt i kongeriget i 1962, men det havde ikke ændret ved, at det stadig fandtes i visse kvarterer under den mindre belastede betegnelse ‘hushjælp’. Der var omkring 15.000 bortløbne i landet, masser af dem i Jedda, og ikke engang halvdelen var meldt savnet. Men selv hvis der kun var to, ville det stadig være for mange enlige kvinder uden penge, mad, tag over hovedet eller gyldige opholdstilladelser. Og hvis Eva faktisk var blevet dræbt af sine arbejdsgivere, ville de næppe have meldt hende savnet. *Bare det ikke er endnu en stuepige*. Rationelt betragtet vidste han godt, det ikke var værre end andre mord, men når det drejede sig om stuepiger, var der det ekstra forfærdelige ved det, at offeret var så langt væk fra sin familie og sit hjem, og at hun for de fleste mordsagers vedkommende var blevet fysisk, seksuelt eller følelsesmæssigt krænket eller i hvert fald undertrykt af fremmede mennesker, som mente, de var bedre end hende.

Osama kiggede på hende igen. Hendes jeans var dækket af sand og saltrande. „Vandet kan ikke have trukket hendes bukser ned på den måde. Nogen har forsøgt at flå dem af hende.”

„Ja,” sagde Majdi.

„Tror du, at du kan finde nogen hår eller fibre på dem?”

„Måske.” Majdi rejste sig rød i hovedet af varme og børstede sandet af hænderne. „Havvandet har naturligvis skyllet næsten alting væk, men jeg foretager en tredje undersøgelse, når vi kommer tilbage til laboratoriet.” Han smilede svagt. „Hun har også en Metallica-T-shirt på.”

Osama så på liget igen. „Stuepiger går normalt ikke med Metallica-T-shirts,” sagde han med et strejf af håb.

Nayir vidste, at han ikke kunne spise noget, men han tilbød alligevel at lave aftensmad. Hans onkel så bleg ud, og han tænkte, at den gamle mand havde godt af lidt selskab. Tidligere samme dag havde Samir fået at vide, at hans ven Qadhi pludselig var død.

„Politiet vil ikke fortælle mig noget,” sagde Samir efter at have talt i telefon med dem i en time.

Nayir stod ved køkkenbordet og mosede auberginer med en gaffel som forberedelse til en af de to kolde retter, han kunne lave. Det var, som om det blev varmere for hver uge, hvilket var svært at forestille sig i et land med i forvejen sindssyge temperaturer. Nayirs appetit var, vanen tro, gradvist blevet mindre, så han nu kun spiste, når han følte sig afkræftet, eller når Samir begyndte at kommentere hans udseende.

„Måske kan du finde ud af noget mere i morgen,” sagde Nayir.

„Hrmf. Er der snart mad?” spurgte Samir.

„Ikke endnu. Jeg skal lige bede først.”

„Nå.” Hans onkel fik et skuffet udtryk i ansigtet. „Hvorfor venter du ikke bare til efter maden? Så vil det også være mere tilfredsstillende.”

„Det er bedetid nu,” sagde Nayir og så på uret. Han forlod rummet, før hans onkel kunne nå at give ham endnu en prædiken om farerne ved at tage sin religion for alvorligt.

„At spise burde være som bøn for dig,” råbte Samir efter ham. „Du trænger til at tage næring til dig.”

Da Nayir kom tilbage, begyndte de at spise. For nogle måneder siden ville han sikkert nok have ladet, som om han havde en sund appetit for at stille sin onkel tilfreds. Men han var træt af at spille komedie, og med sveden drivende ned ad ryggen kunne han knap nok holde ud at sidde på den gamle vinylstol. Han vidste ikke længere, om denne dvaskhed skyldtes varmen eller en mere generel utilfredshed, der – som Samir korrekt havde bemærket – kun syntes at blive værre.

Samir tog et stykke brød fra stablen på bordet og spiste i den knugende tavshed, der herskede i køkkenet. „Det kan jo være, „ sagde han til sidst, „at du vil have mere held med at få noget at vide om Qadhis død end mig. Du kunne tale med nogen fra politiets retsmedicinske afdeling.”

Nayir var ret sikker på, at han ikke fortrak en mine, men omtalen af afdelingen fik ham straks til at tænke på Katya.

„Der er kun gået en dag,” sagde han til sin onkel. „Måske skal politiet bruge lidt tid til at få styr på papirarbejdet.”

Samir gryntede. „Du ved jo, at da dine forældre døde, tog det dem et halvt år at finde ud af, hvad der var årsag til ulykken.” Han så medfølelse på Nayir, da han var klar over, at det var et ømtåleligt emne. Nayir havde lyst til at sige til ham, at han ikke skulle bekymre sig. Samtalen fremkaldte en langt nyere smerte.

Han havde ikke talt med Katya i otte måneder. I begyndelsen havde hun ringet til ham hver uge eller deromkring, men hver samtale syntes bare at skubbe ham længere og længere ind i et forhold, som han ikke kunne retfærdiggøre – et forhold til en kvinde, som hverken var hans slægtning eller hans kone. Efterforskningen af Nouf

Shrawis død var afsluttet, og Katyas forlovelse var blevet hævet i kølvandet på den. Og han vidste af erfaring, at glæden ved at se Katya ansigt til ansigt blev overskygget på værste vis af den nervøsitet, der greb ham, hver gang han var alene med hende. Nayir kunne ikke fortsætte med at se hende uden hendes fars samtykke, og det ville være umuligt at få. Nayir ville aldrig kunne indrømme, at han havde været alene sammen med Katya, men at fortie det var den værste løgn. Uanset hvad ville han være en sjovert i hendes fars øjne, hvis sandheden kom frem. Og den *måtte* være kommet frem. Hendes ledsager vidste, at de havde mødtes, og han måtte have fortalt hendes far det.

I betragtning af hvad der var foregået mellem ham og Katya, ville enhver anstændig, bekymret far øjeblikkeligt afvise Nayir. Han var overbevist om, at det var det rigtige at gøre, og han var lige så sikker på, at han ikke ville kunne klare afvisningen. Den ville have gjort den adskillelse permanent, som Nayir havde påtvunget sig selv i det lille håb, at den ikke ville vare evigt.

Men så var Katya holdt op med at ringe. Hun måtte have indset, hvilken situation han befandt sig i. Hun kendte ham trods alt, og hvad der var vigtigere, så kendte hun sin far.

Eller måske havde hun simpelthen bare ikke lyst til at se ham længere.

„... så vil du undersøge det?” Samirs ord bragte Nayir tilbage til nuet.

„Hvad?” spurgte han en smule forskrækket. „Undersøge hvad?”

Samir så irriteret ud. „Jeg håbede, at du ville tage hen til politiets retsmedicinske afdeling og stille nogle spørgsmål. Du kender folk der.”

„Det gør jeg altså ikke.”

„Sidder du og fortæller mig, at du kan opklare et mord

helt på egen hånd, men at du ikke kan forhøre dig lidt om en af mine gamle venner?”

Nayir var helt paf. Han havde ikke opklaret mordet på Nouf på egen hånd, men med Katyas hjælp. Og han havde slet ikke tænkt sig at blive indblandet i sagen i første omgang. Han var ørkenguide og havde bare efterforsket mordet for at gøre sin ven Othman en tjeneste.

„Men familien Shrawi,” forsøgte han at forklare sin onkel, „det var noget helt andet.”

„Jeg ved, at du går op i, at retfærdigheden sker fyldest. Du har før vist, at du er parat til at arbejde hårdt for det, endda slås for det. Det ser man meget sjældent. Og nu opfører du dig som ...”

„Det ser man ikke sjældent,” vrissede Nayir og kæmpede for at beherske sig. „Der er mennesker, som gør det hver dag.”

Samir tog med stor værdighed en bid af brødet. Han tyggede langsomt og kiggede på Nayir. „Jeg er meget stolt af det, du har gjort,” sagde han så.

Nayir, som var på nippet til at eksplodere af et virvar af årsager, som han ikke turde tænke nærmere over, blev pludselig mundlam. Hans onkel havde aldrig sagt de ord til ham før, i hvert fald aldrig så direkte, og selvom de faldt for vrede ører, gjorde det ikke deres betydning mindre.

Nayir rejste sig brat for at fylde vand i kanden, og han var længe om at sætte sig ved bordet igen. Han havde næsten ikke rørt sin tallerken, og maden på den så ulækker ud nu.

„Jeg skal nok spørge,” sagde Nayir studst. „Jeg vil høre, hvad embedslægen har at sige.”

Samir nikkede tilfreds. Nayir begyndte at rydde af bordet og fjerne tallerkenene, også den, Samir spiste af. Han skyndte sig at pakke resterne ind og stille dem i køleskabet,

inden de blev dårlige. Det ville ikke tage lang tid i de 46 graders varme.

„Du er ved at blive tynd,” bemærkede Samir bag ham uden at ænse sin nevøs vrede. „Du ligner ikke engang dig selv længere.”

Nayir svarede ikke, og det fik Samir til at tie. Men lidt efter fulgte ordene med ham ud ad døren og ind i hans bil, hvor de genlød ubehageligt i den trange kabine.

Der var mod sædvane ingen mennesker på kystvejen. Ingen familier på skovtur eller ude at spadserere på den lange mole. Selvom det var ved at blive mørkt, var det stadig frygtelig varmt udenfor, og luften var så trykkende, at det forekom Nayir, at den rent faktisk fik hans Jeep til at køre langsommere. Han forventede næsten at se havet koge.

Under den sidste telefonsamtale, han havde haft med Katya, havde hun fortalt ham, at hun var blevet forfremmet og ville få et større ansvar. I stedet for at være henvist til et retsmedicinsk kælderkontor skulle hun nu arbejde i en kriminalteknisk afdeling i en ny politibygning inde i centrum. Alt var nyt – maskinerne, kontorerne, al teknologien var topmoderne. Nayir havde været på nippet til at spørge, om holdningerne også var nye, men i stedet var han gået lige til sagen. „Kommer du til at arbejde direkte sammen med mænd?”

Spørgsmålet blev mødt med tavshed. „Ja,” sagde hun til sidst. „Det er jeg sikker på.” Derefter havde hun lydt køligere, og resten af samtalen havde været kejtet. Han havde dårlig samvittighed, men det generede ham virkelig, at hun skulle arbejde sammen med fremmede mænd. Men på den anden side kunne han jo ikke rigtig brokke sig. Han var ikke hendes mand.

Hun havde ikke ringet til ham siden. Han kunne godt

forstå hvorfor. Hun havde indset, hvor bagstræberisk han var, og at hans religiøse overbevisning forhindrede ham i at behandle hende, sådan som hun gerne ville behandles. Hun havde omsider opgivet ham. I begyndelsen havde han simpelthen accepteret det. Han var sejlet ud i sin båd og havde ligget på dækket og kigget op på de pragtfulde stjerner. Han kunne være blevet der i dagevis, overmandet af skamløs dovenskab, langt fra andre mennesker og deres problemer. Der var intet kald til bøn til at forstyrre hans tanker, og for en gangs skyld var han glad.

Da var det, han indså, at det, han holdt allermest af i verden, var at være alene, og at han måske slet ikke var typen, der skulle gifte sig. Men da han sejlede tilbage til lystbådehavnen, vidste han, at et liv alene aldrig ville gøre ham tilfreds. Og han hørte profetens ord inde i hovedet: *Bortgift de ledige blandt jer.*

En bil skar ind foran ham, og han dyttede hidsigt, mens han speedede op for at køre helt op bag den hensynsløse fører. Så forstod han, hvad det var, han gjorde. *Allah, bad han, før mig bort fra denne vrede. Jeg ved ikke, hvor den kommer fra. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal slippe af med den.*

Men en anden stemme trængte sig på inde i hans hoved. Den sagde: *Du ved udmærket, hvordan du kan slippe af med den. Denne vrede er en straf for din kulde over for Katya. Du behandlede hende, som Fatima behandlede dig!*

Det passede naturligvis ikke. Så enkelt var det ikke. Fatima og han var blevet præsenteret for hinanden af en fælles ven udelukkende med kurmageri for øje. Det viste sig, at andre mænd bejlede til Fatima, og hun valgte sin kommende ægtemand uden at fortælle Nayir, hvad hun havde for. Men Katya var anderledes. De havde ikke forsøgt at danne par; de havde forsøgt at opklare en forbrydelse. De

ZOË FERRARIS SLØRETS BY

Det halvnøgne, mishandlede lig af en ung kvinde findes på stranden, og i en lejlighed i et trøstesløst kvarter i Jedda sidder en amerikansk kvinde og venter på sin mand, som er sporløst forsvundet.

Efterforskningen viser, at liget ikke bare er endnu en anonym stuepige, som er blevet slået ihjel af sin saudiske arbejdsgiver, og at den forsvundne amerikaner ikke bare er endnu en utro ægtemand, som er stukket af fra sin kone. Og kriminalkommissær Osama Ibrahim må indse, at de to sager er tæt forbundet.

Den stærkt religiøse ørkenguide Nayir og den ambitiøse kriminaltekniker Katya mødes igen i et fælles ønske om at opklare drabet på den unge kvinde. I Jeddas kvælende hede, hvor religiøs fanatisme går hånd i hånd med beduinernes oldgamle traditioner, hvor vestlig livsstil så småt begynder at trænge ind i selv de mindste sprækker, hvor tvivlen nager og hvor mænd og kvinder må udvise den største opfindsomhed for blot at kunne tilbringe et øjeblik sammen, kæmper Katya og Nayir en fortvivlet kamp for at finde sandheden – og hinanden.

I denne tæt forbundne opfølger til den internationale succes DEN SIDSTE SURA, væver Zoë Ferraris endnu engang et tæppe af østens mystik og fortættet psykologisk spænding.

